

Ο ΛΟΙ στο χωριό είχαν να κάνουν με την άρετη και την τιμιότητα της Άνας, της χήρας του στρατιώτου Ματθαίου Κερθαντέκ, ο οποίος εξαφανίστηκε στη διάρκεια μιάς μάχης, χωρίς να ξαναδώσει σημεία ζωής, αν και είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε που τελείωσε ο μεγάλος πόλεμος.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANCIS ROJINET

κοκκαλιάρικα χέρια του πρὸς τὸ σπῆτι της Άνας! Η εξαφνική αυτή εμφάνιση κατατρόμαξε τὸν μικρό. Τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, ἔτρεξε λαχανιασμένος σπῆτι του κ' ἔπεσε στὸ κρεβάτι με πურετό. Μὲς στὸ παραμιλητό του, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὴν ἴδια λέξη: —Ὁ θρυκόλακας!... Ὁ

Η Άνα περιμένει να γυρίσει ο άντρας της. Οί μήνες περνούσαν, οί άλλοι άντρες του χωριού—οσοί δηλαδή ἔμειναν ζωντανοί—εἶχαν ζαναγουριεῖ στα σπίτια τους καί μονάχα ὁ Ματθαῖος δὲν φαίνότανε... Ένας συγχαριανός καί συμπολεμιστής του, ὁ Άντουάν, ἔλεγε, ὅτι, μιά μέρα, εἶδε τὸν Ματθαῖο νά κάνει μόνος του ἐξόρμησι ἀπὸ τὸ χαράκωμα, ἀδιαφορώντας ἀν ἡ σφαῖρες ἔπεφταν γραθὶ γύρω του. Ὁ Άντουάν δὲν μπόρεσε νά τὸν συγκατῆρη, γιατί θά κινδύνευε τὴ ζωή του ἀν ἔβγαζε τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ χαράκωμα.

Κί' ὅταν τελείωσε ἡ μάχη, τὸν κάκου ὁ Άντουάν ἔφαξε νά βρῆ τὸν πατριώτη του ἀνεμῶσα στὸς νεκρούς καί τούς τραυματίες. Ὁ Ματθαῖος εἶχε εξαφανισθῆ, ἀν νά ἀνοιξε ἡ γῆ καί τὸν κατάγει... Καί ἀπὸ τότε, δὲν ξαναἴσθαναν νέα του.

Ἡ γυναικία του ἡ Άνα ἦταν νέα ἀκόμα καί ὠραία καί μπόρουσε νά ξαναπατηθῆ ὅποτε ἤθελε. Ἐξάλλου, εἶχε τώρα τὸ εὐκαίωμα νά τὴν αὐτὴ ἀφοῦ πέρασαν πέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ὑπογραφή τῆς ἀνακοίνης καί ὁ άντρας της δὲν βρέθηκε οὔτε καί μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων. Μά ἡ Άνα ἀγαποῦσε τὸ οὐνεγὲς της. Ἡ σκέψι μονάχα ὅτι θά ζῶσε με ἄλλον άντρα της ἔ' φερνε ἀψίδα. Καί ἀποφασίζε τὲς ν' ἀφιερῶσθι τῆ ζωῆ της στὴν ἀνατροφή τῶν δύο μικρῶν παιδιῶν της...

Οί πατριώτες της μιλούσαν με θαυμασμό γι' αὐτὴν τὴν γυναικία, πὸ δουλεῖ ἀκούραστα ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ θράδυ, σ' ἓνα μικρὸ χωράφι της, γιὰ νά συντηρησῆ τὰ παιδιά της, ἐνὼ ἓνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας τὸ περνοῦσε παστρευόντας καί συγορζόντας τὸ σπῆτι της—ἓνα μικρὸ σπιτάκι, χτισμένο στὴν ἄκρη τοῦ χωριού. Καί αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ διαγωγή της ἔκανε πολλούς ἐργέντες τοῦ χωριού ν' ἀγαθίσουν με τὰ σωστά τους τὴν Άνα καί νά τὴν ζητήσουν, μάλιστα, σὲ γάμο... Ἐκείνη, ὁμως, ἀρνήθηκε ὅλες τίς προτάσεις πού τῆς ἔγιναν, λέγοντας: —Άκόμα δὲν μπορῶ νά πιστέψω, εἶπε, ὅτι πέθανε ὁ άντρας μου... Ἐξάλλου, καί ὅταν ἀκόμα βεβαιωθῶ, πὸς ὁ Ματθαῖος μου δὲν ἔ' πιε, θά μοῦ εἶνε ἀδύνατον νά ξαναπατηθῶ.

Ένας-ἓνας, οί ὑποψήφιοι ἀπελπίστηκαν. Μονάχα ὁ Πασκάλ δὲν ἔννοουσε νὰ παρατηθῆ ἀπὸ τὰ σχέδιά του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Πασκάλ αὐτός—ὁ πῶ πλοῦσιος νέος τοῦ χωριού—ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος με τὴν ὠραία χήρα. Ἡ ἀγάπη του γι' αὐτὴν, εἶχε κατανησῆ θρόλος σ' ὅλη τὴν περιφέρεια... Μιά μέρα, μάλιστα, ὁ ἀπελπιόμενος Πασκάλ, ἔβλεποντας ὅτι δὲν θά μποροῦσε νά συγκατῆρη μόνος του τὴν καρδιά της Άνας, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ πᾶν νά βρῆ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος καί νὰ τὸν παρακαλέσῃ νά μεσιτεῖσθι καί αὐτός, γιὰ ν' ἀλλάξῃ γνώμη ἡ χήρα...

—Τὴν ἀγάπῶ! τὸ εἶπε ὁ Πασκάλ. Γίνομαι θυσία γι' αὐτὴν... Ὅταν τὴν βλέπω νά δέχεται ἡ εὐγνωμοσύνη τίς ὑπηρεσίες καί τὰ δῶρα πὸς τῆς προσφέρει, ἡ καρδιά μου πετάει στὰ οὐράνια ἀπὸ τὴ γὰρά... Μά ὅταν παιδιὸν ἄνω ἔχει τὸ σπῆτι της καί τῆς μιλάω γιὰ τὴν ἀγάπη μου, ἔκείνη ἀλλάζει θεμα συζητήσεως... Δὲν μοῦ λές, κύριε πρόεδρε, τί νά κάνω;...

Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ἔβγαλε με τὸ ἓνα γέρι τὴν πίστη του ἀπὸ τὸ στόμα του, ἔζωσε με τὸ ἄλλο τὸ κεφάλι του καί ἀποκρίθηκε με φανερὴ ἀμηχανία:

—Ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, παιδί μου! Ἄν θελῃς νά σοῦ δώσω καμιά συμβουλή τί πρέπει νά κάνῃς, δηλαδή, ὅταν μιά γελάδα δὲν στέκεται νά τὴν ἀρμεύουν, εἶμαι στίς διαταγές σου! Ἄπὸ γυναίκες, ὁμως, δὲν καταλαβαίνω!...

***

Ένα θράδυ, ἓνα ἀγοράκι, ἐνὼ γυρνοῦσε σπῆτι του ἀπὸ ἓνα θέλημα, εἶδε ξαφνικά νά προσβάλλῃ, πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους, ἓνας μυστηριώδης ἀνθρωπος. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριού, ὁ μικρὸς εἶδε πὸς ὁ ἀνθρωπος αὐτός εἶχε πρόσωπο σκελετωμένο, μακρὰ μαλλιά καί γένεια καί ὅτι φοροῦσε ἓνα παλτὸ πὸς τοῦ σκέπαζε τὸ σῶμα ὡς τὰ πόδια. Καί ὁ ἀνθρωπος αὐτός εἶχε ἀπλωμένα τὰ

θρυκόλακας!... Ὁ θρυκόλακας!...

Οί κάτοικοι τοῦ χωριού ἀναστράτωθηκαν. Ἦσαν ὅλοι προληπτικοί καί πιστεύανε στὰ φαντάσματα καί στοὺς θρυκόλακες. Ἐπειδῆ, ὁμως, συνέπεσε ἐκεῖνος πὸς πρωτοεῖδε τὸν θρυκόλακα νά εἶνε ἓνα μικρὸ παιδί καί δὲν μποροῦσαν νά πιστέψουν ἀπολύτως στὰ λεγόμενά του, περιμένασαν νά ἐπιβεβαιωσῆ τὸ γεγονός αὐτὸ καί ἓνας μεγάλος, γιὰ νά λάθουν ἀνάλογα μέτρα...

Μά δὲν ἄργησαν ν' ἀποχτήσουν τὴν βεβαιότητα πὸς ζητούσανε.

Μιά νύχτα, καί ὁ ἴδιος ὁ Άντουάν, εἶδε τὸν θρυκόλακα νὰ κόβῃ θόλους κοντὰ τὸ σπῆτι τῆς Άνας. Ὁ Άντουάν ἀτάθηκε ἀκίνητος, με μάτια παταγμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες του, χωρὶς νά μπῆρῃ νά κἀνῃ ἓνα θῆμα... Ὁ θρυκόλακας, ὁ ὅποιος ἦταν ὀμοίως ἀκριβῶς, ὅπως τὸν περιέγραφε ὁ μικρὸς, φαίναν ἔξαιρετικὰ λυπημένους κινή τὴ θραδεία, γιὰτι ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔβγαζαν ὑποκωφα βογγητὰ.

Ὅταν ὁ Άντουάν συνῆρθε κάπως ἀπὸ τὸν τρόμο του, ἔτρεξε στὴν ταβέρνα κ' ἐξιστόρησε στοὺς φίλους του τίς λεπτομέρειες τῆς συναντήσεώς του με τὸν θρυκόλακα—φρονιζόντας, θέβαια, νά συμπληρώσῃ τὴν ἀλήθειαν του με διάφορα δραματικά περιστατικά πὸς συνέσθανε μονάχα στὴν ταρμαγνὴ φαντασία του.

Τὰ πράγματα ἄργισαν νά γίνωνται σοβαρά... Καί κείνο πὸς ἐξηγοῦσχε περισσότερο τοὺς χωρικούς, ἦταν τὸ ὅτι ὁ θρυκόλακας ἔδειχνε ἔξαιρετικὴ προτίμησιν γιὰ τὸ σπῆτι τῆς Άνας... Ὅταν ἡ χήρα ἔμαθε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, φοβήθηκε τόσο πολύ, ὥστε ἡ πρώτη σκερὶ πὸς ἔκανε ἦταν νά πωλήσῃ ἄμεσως τὸ σπῆτι της καί νά φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό... Φοβότανε πιά νά μείνῃ ἐκεῖ... Τότε, ὁμως, παρουσιάσθηκε ὁ Πασκάλ, ὁ ὅποιος φάνηκε πρόθυμος... νά πίσθῃ τὸν θρυκόλακα καί νά τὸν ὀδηγήσῃ στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ—ὅπως δήλωσε στοὺς ἐμβρόντητους πατριώτες του—νὰ μὴ περάσῃ ἄλλη φορὰ τίς ἀνπεράσπιστες χήρες!

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε, ὅτι καί ὁ Πασκάλ πιστεύε, ὅπως ὅλοι στὸ χωριό, σὴν ὑπαρξῆ φαντασμάτων. Ὅστόσο, κατάλαβε ὅτι πὸς παρουσιαζότανε μιά ἔξαιρετικὴ ὑκαρία νά φαῖ ἦρος στὰ μάτια τῆς Άνας! Ποῦς ἔξερει! Ἰσως ἡ ἀφοσίωσι του νὰ τὴν συγκινοῦσε καί νὰ τὴν ἔκανε νὰ πῆ ἔτι πάλος τὸ ναῖς γιὰ τὸ γάμο τους...

Χαμένες, λοιπόν, πῆγανε ἡ παραλήσεις τῆς Άνας καί τῶν ἄλλων χωριανῶν νὰ μὴ δοκιμάσῃ ὁ Πασκάλ νὰ τὰ θάλῃ μ' ἓνα θρυκόλακα!

Ἐκεῖνος ἦταν ἀμετάπειστος!...

***

Κάθε νύχτα, ὁ Πασκάλ παραφάλαγε κοντὰ τὸ σπῆτι τῆς Άνας, περιμένοντας με νευρικὴ ἀνυπομονοῖα τὴν εμφάνισιν τοῦ θρυκόλακα.

Ένα θράδυ, ὁ Θεὸς τὸν λυπήθηκε, ἐπιτέλους, καί τοῦ ἔστειλε τὸν θρυκόλακα!

Ὁ Πασκάλ τὸν εἶδε νά παρουσιάζετα ἔξαιρικά πίσω ἀπὸ μερικὰ ἔνδρα... Μὲ τὴν πρώτη ματιά πὸς τοῦ ἔριξε, κατάλαβε πὸς ὁ διαβόητος θρυκόλακας δὲν θά ἦταν στὴν πραγματικότητα παρά ἓνας ἀλήτης ἡ κακοποιός. Χύμρε, λοιπόν, ἀπάνω του καί τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γαιακί.

—Σὲ τσάκωσα, φιλαράκο μου! φώναξε. Τώρα θά σοῦ μάθω ἐγὼ νά τρομοκρατήσῃ ἄλλη φορὰ ὀλόκληρο χωριό!...

Ὁ θρυκόλακας κάτι πῆγε νά πῆ, μὰ ἡ ὀμλία κόπηκε στὸ λαϊμὸ του.

Ἡ πρώτη σκέψι τοῦ Πασκάλ ἦταν νά ὀδηγήσῃ ἀμέσως τὸν θρυκόλακα στὴν ἀστυνομία. Μεθυσμένος, ὁμως, ἀπὸ τὸ θρίαμβό του καί θέλοντας ν' ἀπολαύσῃ μιά ὠρα ἀρχήτερα τὴ νίκη του, τράθηξε μαζί του τὸν θρυκόλακα κατὰ τὸ σπῆτι τῆς Άνας, γιὰ νά κἀνῃ ἐπιδειξί τῆς ἀλληκαρίας του. Δὲν τοῦ ἔμενε καμιά ἀμφιβολία, ὅτι ἔστερ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ κατ'ὀρθόμια του, ἡ ὠραία χήρα θά ἔπαιπε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του.

Φαντασθῆτε ὁμως, τὴν κατάπληξι καί τὴν ἀπόγνωξι τοῦ Πασκάλ, ὅταν, παρουσιάζοντας

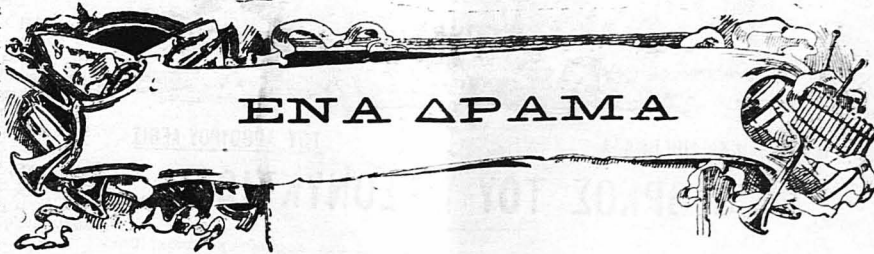

ΣΤΟ μικρό ξύλινο κρεβάτι, όπου είνε ζω γυμνισμέ να πρόσωπα παραμόνη, ή Κλαυδία άνασκήνωται άπότομα : Ένας θόρυβος τήν ξύπνησε. Κάτω από τό μαζού της ποζήμισο ή χαρδούλα της χτυπάει δυνατά, φοβάται... Άφουγκράζεται κι άμείσος ένα χαμόγελο άνθίζει στή ζήλη της. Άναγκασμένη τό θόρυβο πού διέκοψε τόν ύπνο της. Στο πλάιό δωματίου κοινοβιάζων.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Ό μπαμπάς της Κλαυδίας είνε ένας όρφος άνδρας. Η μαμά της μά θυσση γενναία. Έχουν μεγάλη περιουσία, άποκόρο σπουδαίον κι Ένα τόσο χαριτωμένο ζωοτόμενο ζώο... Η δόση εύτυχία, ή αλήθεια! Μά πούος εφθόνιος τήν εύτυχία αυτόν τών άνθρώπων ; Προφανώς ή διασκέδασις. Ό χειρότερος εχθρός της εύτυχίας είνε ή μαγία της διασκέδασης. Άν ή Κλαυδία επανελήθεινε μερικά άπ' τά λόγια πού άκούγε κάθε τόσο, θα μάθαινε καμιά φορά άσχημα πράγματα. Άλλ' ή Κλαυδία δέν επανελήθεινε ποτέ τίποτα άπ' τα άκούει. Φυσικά δέν ξέρει πώς δέν αυτά είνε άσχημα, άλλα ξέρει πώς δέν πρέπει να τά επανελήθεινε. Ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων έχει αυτή τή διασθήρη.

— Ά ! σκέπτεται, δέν είνε τίποτα : Ό μπαμπάς και ή μαμά τσικωνάται...

Και, ήσυχη, ξαναπέφτει στό ύμορφο ξύλινο κρεβάτιά της. Τυλάσσον, να μη διαρθεί τό τσάκιμα πολλή ώρα σήμερα ! Τι ώρα είνε ; Δέν φαίνεται κανένα φως άνάμεσα από τά παραθύροφύλλα. Θάνα νύχτα. Σιγήθος οι τσικωνοί της ήμέρας δέν βαστάνε πού. Πάντα ένας άπ' τους δύο τελειώνει πρώτος, κλεινόντας με δύναμη τήν πόρτα πίσω τους. Τή νύχτα όμως αυτό είνε δυσκολώτερο, γιατί δέν μπορούν να κλείνουν κανένα γύρο στό δρόμο, για να ξενυχτήσουν. Δέν μπορεί ο ένας ν' άποφύγη τόν άλλον. Είνε κλειδιόμένοι στην κρεββατωμάκρια, σαν δύο παιδάκια στό ίδιο σπίτι, και τά λόγια δύνανται να παίρνουν, καθώς γδύνονται, καθώς κλείνουν τήν τσικωλέττα τους, καθώς πέφτουν στό κρεβάτι πλάι - πλάι... Και από πάντων όταν ή Κλαυδία ξυπνάει κάποτε και διακρίνει άνάμεσα από τά παραθύροφύλλα τό φως τής αύγης, τότε τό τσάκιμα βαστά περισσότερο... Τι ζωή, Θεέ μου !...

Τό ρολόι χτυπά δύο. " Ά ! κι άπόψε θα γινή τό ίδιο, σκέπτεται ή Κλαυδία. Ναι, Η φωνή τών γονέων της είν' άγρια. Η Κλαυδία άκούσε : «—Σέ προειδοποιώ πως αετή ή ζωή δέν μπορεί να εξακολούθησθι » (ήταν ή μαμά πού άμείσος). Κι άμείσος : «—Εσύ έχεις τήν ανάδεια να μου τό λης αυτό ; » (είν' ο μπαμπάς, πού άπάντησε). Κι Έτσι εξακολούθησθι. Η Κλαυδία δέν προσπαθεί ν' άκούση. Τόσες φορές τάχει άκούσει δέν αυτά ! Κλείνει τά μάτια και κατορθώνει ν' άποκοιμηθι, πριν να τελειώσουν...

Κάποτε ή πόρτα ανοίγει και ο ένας ή ο άλλος πλησιάζει στό κρεβάτι της. Όταν είνε ή μαμά, σφίγγει τήν Κλαυδία πολύ δυνατά, τήν νευρίζει από φιλία, πού μορξίζουν άρώματα. Άγγλικό τσιγάρο κι άλκοολ άπο κοκτέιλ, και τότε λέγει : « Ά ! άν δέν ήσωνια εσύ » Όταν είνε ο μπαμπάς, της χαϊδεύει ήπιχα τό μέτωπο, της παίρνει τά σκεπάσματα και λέει στην γυναίκα του : «—Όρίστε τήν ζύτησος ! Δέν νηρέψωσι ούτε τό παιδίό μου...»

—Έπί τέλους ! Σέ εσανθρίσκω !... Κάτι μου έλεγε πως θα σε εσανθρέασι ως μέσα !... Ό θρυκόλακος δέν ήταν άλλος από τό Ματθαίο, τό χαμένο σύζυγο της Άνας !...

Τήν έπομηνή, όλοι στό χωριό μάθαιναν τήν Όδύσσεια του Ματθαίου. Κατά τήν ειάρκεια της μάχης, πού είπαμε παραπάνω, είχε χάσει τό ιμημονικό του από τήν ισχυρή συγκίνηση πού δοκίμασε. Ύστερ άπό άτέλειωτες περιπλανήσεις, εδω κ' έκει, κατέληξε σ' ένα θεραπευτήριο, από τό ήπιστο δήηκε γιατρεμένος. Μά δέν τολμήσ' να παρουσιάσθι στό σπίτι του, έπειδή δέν ήθερε τί είνε γίνε εκεί, τόν καιρό πού έλειπε αυτός...

Παραφύλαγε λοιπόν για να εξακριβώσθι τήν αλήθεια. Και τόν εκδούλεσε σ' αυτή τή δουλειά εκείνος ο μπόφος ο Πσκοκάλ, πιάνόντός τον και πηγαίνόντάς τον ίσια στή γυναίκα του.

Η Άνια ήταν τώρα κατευχαρισμένη. Όσο για τόν Πσκοκάλ, άκόμα καταριέται τήν τόλμη του, πού έγινε άφορη ή εσανθρή ή Άνια τόν άντρας της και να χασή κάθε ελπίδα να τήν πάρη αυτός. —Τι ήθελα εγώ ο θλάκας ν' άνακατευθώ με τους θρυκόλακας, έλεγε, κουδώντας περιλυτα τό κεφάλι του.

—Άγ, πού τό τόν μπαμπά της και τή μαμά της, ή Κλαυδία. Πολύ - πολύ. Και τους δύο. Σιγά, περιεργα κι άνήσυχος οι γονείς της, τήν φοιτούν :

—Πούον προτιμάς, τόν μπαμπά ή τή μαμά ;
 " Η Κλαυδία τους κοιτάζει καλά - καλά. Η μαμά είχε ένα ψεύτικο γέλιο κι ο μπαμπάς ένα βίαια περιεργό. Όστόσο τους άπαντά :
 —Σας άγαπάω και τους δύο τό ίδιο !

Μα ή μαμά έπιμένει.
 —Δέν άγαπάς περισσότερο τή μαμά ; τής λέει.

Ό μπαμπάς τότε έννευριέται.
 —Δός της ένα πιάτσο, για να πη ό,τι θέλεις εσύ !... Λέει στη γυναίκα του. Η άλήθεια είνε πως μά ζώρη προτιμά πάντα τόν μπαμπά της, αυτό είνε γωστό... Η μαμά θισώνει τότε. Ό παργός αρχίζει. Κι ή Κλαυδία σπείνει να εσανθρή :
 —Σας άγαπάω και τους δύο τό ίδιο. Μη μιλώσετε...

Τό ρολόι χτυπά τώρα ξανά. Δούση ή ώρα. Τό τσάκιμα, όστόσο, εξακολουθεί. Η Κλαυδία μοιστοκοιμητά.

Και ξαφνικά, μά κραγή και δύο πιστολιές άντηχούν... Δέν είνε παρά όχτώ χρόνων ή Κλαυδία. Άλλά τά σημερινά παιδια ξέρουν πολύ καλά τί είνε μά πιστολιά. Η Κλαυδία καταλαβαίνει άμείσος, τί θα συνέδη. Τώρα, μήλιστα, θυμάται κάτι : Μία ώρα είχε άκούσει τόν κωαφιέρη και τή μαγειρίσσια, πού μιλούσαν για τόν μπαμπά και τή μαμά της. Η μαγειρίσσια έλεγε :

—Χωρίς άλλο, ένα προί θα τόν σκοτώσθι !...
 —Εκτός άν τήν ξυπνηρόνη πούτα αυτός !... Τά σημερινά παιδια καταλαβαίνουν, λοιπόν, να : Η Κλαυδία ξέρει πως τόρα, πίσω από αυτή τή πόρτα, σ' εκείνη τή κάμαρα, πού άκούστησαν και ή όη πούλιές, ένας από τους δύο έχει σκοτωθι... Ό μπαμπάς ή ή μαμά !...

Δέν φωνάζει ή Κλαυδία. Δέν κλαίει. Όρθή, στό μικρό της ύμορφο κρεβάτι, ροδινή και ξανθά, σαν μικρή κοίτλια, με τό στόμα όνοιχτό, τήν καρδιά σταματημένη, δέν έχει παρη μά σκέψη : Έκεί, πίσω από τήν πόρτα, ο μπαμπάς ή ή μαμά σκοτώθηκε...

Δέν είνε παρά όχτώ χρόνων ή Κλαυδία, άλλα ξέρει τί θα ή θάνατος. Ένας παιπός της πέθανε. Άξιοι λοιπόν πως τους νεκρούς σεν τους ξαναβλέπει κανείς ποτέ. Ξέρει άκόμα πως τους ξέχνον γρήγορα, γέτω κι άν τους άγαπούσαν πολύ όταν ζούσαν...

Πίσω από τήν τήν πόρτα ένα βογγητό άκούγεται. Η μικρή, ροδινή και ξανθά κοίτλια, όδη στό κρεβάτι της, θα ήθελε τώρα να φωνάξη. Μά τί να φωνάξη ; Μπαμπά... μαμά ; Δέν ξέρει. Δέν τολμά. Ναι, δέν τολμά. Της φαίνεται, όστόσο, πως θα προτιμούσε να ήταν ο μπαμπάς της νεκρός. Μά ξαφνικά χίλιες εικόνες δοθθόνονται μπροστά της, άναστασιμένες : Τά χιδια της μαμάς, τό χαμόγελο του μπαμπά, ή φωνή της μαμάς, τό γέλιο του άλλου, ένα όμορο ζωοτισμένο από μπαμπά, ή περιπατος μαμάς του. Κι ή φωνή μικρή κοίτλια, άνάμεσα στα δάκρυά της, πού ξαφνικά τήν παίρνουν, τραυλίζει σιγανά :

—Τους άγαπάω τό ίδιο και τους δύο !... Τους άγαπάω τό ίδιο και τους δύο !... Και, καθώς ή πόρτα της κάμαρας, παίχνη τό φωνικό, άνοίγει, κλείνει τά μάτια της για να μάθη όσο τό δυνατόν άργότερα, πως είνε εκείνος πού δέν θα ξαναδη ποτέ... ποτέ παιά !...

—Ό μπαμπάς κι ή μαμά τσικωνόνται, σκέπτεται ή Κλαυδία.